

Milé sestry, milí bratři, přátelé našeho sboru, zdravíme vás v roce 2021 a posíláme pobožnost na neděli 10. ledna. Pobožnost – to slovo zní jak z předminulého století. Když jsem však uvažovala, jak jinak nazvat tyto podklady k domácí nedělní chvílce, nenapadlo mě lepší slovo. Zamyšlení či úvahu máme spojené hlavně s mentální činností; ztišení, usebrání zase spíš s jakýmsi prožitkem. Podklad k bohoslužbě je také nepřesný, protože na sebe sice myslíme v duchu, ale jsme lidé z masa a kostí a potřebujeme se vidět, slyšet, podat si ruku nebo aspoň tlučnout loktem, být před Boží tváří spolu a bohoslužby se odehrávají ve společenství bratří a sester...proto pobožnost.

Do roku 2021 vám přejeme lásku, radost, odvahu i soucit – abyste se s nimi potkávali, přijímali je a mohli předávat dál... jménem staršovstva Markéta Slámová a Miroslav Zelený

Domácí pobožnost 10. 1. 2021

Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Země byla pustá a prázdná a nad propastnou tůňí byla tma. Ale nad vodami vznášel se duch Boží.

Gn 1.1-2

modlitební chvílička

Bože, kdybys mi chtěl něco sdělit, poznal/a bych to?
Kdybys mě povzbuzoval, všiml/a bych si toho?
Kdybys mě napomínal, uvědomil/a bych si to?

Prosím Tě o dar svobody od svých starostí.

Prosím Tě o otevřenost vůči tomu, co mi nejrůznějšími způsoby říkáš...

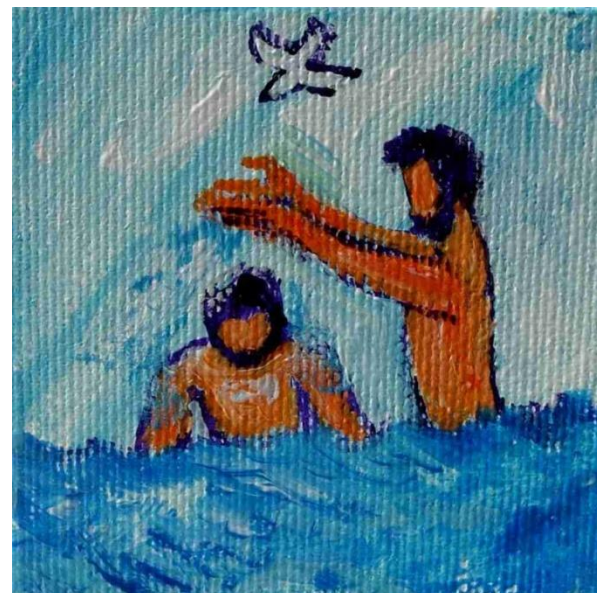
píseň 214 Z celého srdce svého

kázání Mk 1.4-11

... To se stalo, když Jan Křtítel vystoupil na poušti a kázal: „Čiňte pokání a dejte se pokřtít na odpuštění hříchů.“ Celá judská krajina i všichni z Jeruzaléma vycházeli k němu, vyznávali své hříchy a dávali se od něho křtít v řece Jordánu.

Jan byl oděn velbloudí srstí, měl kožený pás kolem boků a jedl kobylinky a med divokých včel. A kázal: „Za mnou přichází někdo silnější, než jsem já; nejsem hoden, abych se sklonil a rozvázal řemínek jeho obuvi. Já jsem vás křtil vodou, on vás bude křtít Duchem svatým.“

V těch dnech přišel Ježíš z Nazareta v Galileji a byl v Jordánu od Jana pokřtěn. Vtom, jak vystupoval z vody, uviděl nebesa rozevřená a Ducha, který jako holubice sestupuje na něj. A z nebe se ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, tebe jsem si vyvolil.“



Berna Lopez

Podle ekumenického lekcionáře připadá na tuto neděli epizoda o vystoupení Jana Křtitele a Ježíšově křtu (kde právě Jan účinkoval). Zvláštní je, že v Matoušově evangeliu se Jan Křtitel zdráhá Ježíše pokřtít a v nejmladším evangeliu evangelista Jan už o křtu raději nepíše vůbec.

Myslím, že první křesťané nechtěli připisovat Janu Křtiteli moc velkou roli z obav, aby jeho plamenná řeč a výrazné vzezření nepředčilo zvláštní Ježíšovu potřebu nechat se pokřtít a vůbec aby postava Jana nezakryla děj při křtu Božího Syna.

Proč potřeboval Ježíš pokřtít nebo nechat se pokřtít? Jan konal křest na odpuštění hříchů a to přeci Ježíš Kristus jako odvěký Boží syn nepotřeboval. Ježíš přichází k Janovi, aby se zařadil po bok lidí, aby se ztotožnil s hříšníky. Aby se v tom lidském taky vykoupal. Boží syn přišel, aby se ponížil a přijal úděl obyčejného člověka.

Kamarád Lukáš Pešout, který navštívil Izrael, mi vyprávěl, že Jordán není žádný veletok nebo bystrá říčka, ale nepřilíš hluboký kalný potok, strouha. Jen si to představme. Ježíš sestupuje do kalné vody Jordánu. Sestupuje do toho kalu a bince, které lidstvu ulpívá na rukou i na srdcích. Ven vyjde určitě špinavější, než vcházel dovnitř. Ale zároveň má hlavu vztyčenou k nebesům, je Božím synem a ví, že při něm stojí vyšší moc. Nohy stojí v kalné vodě, ale oči a uši jsou namířeny vzhůru. A Ježíš – jak jsme se dočetli, viděl a slyšel - ...*jak vystupoval z vody, uviděl nebesa rozevřená a Duch, který jako holubice sestupuje na něj. A z nebe se ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, tebe jsem si vyvolil.“*

Ježíš viděl a slyšel. A my jsme přizváni k tomuto tajemnému představení. Děje se tu něco velice zvláštního trojičného rozhovor, komunikace mezi Otcem, Synem a Duchem. Syn stojí v kalné vodě, Otec mluví a Duch zlehka jako holubice sestupuje. Boží syn se máchá v kalu hříšného lidstva. Ale jeho Otec je mu

nablízku. V Jeho životě bude u kormidla tajemná Boží moc, které říkáme Duch Svatý. Takhle to zaznamenává evangelista pro nás. Nahlížíme do Božího tajemství, které můžeme sledovat dál až Ježíš bude učit a uzdravovat, až bude čeřit stojaté vody v náboženské obci a stane se trnem v oku mnoha samospravedlivým, až Ho zradí někdo blízký, až Ho zatknou a nespravedlivě odsoudí, až Ho zapře jiný blízký, až se mu vysmějí a ukřižují Ho, až bude pohřben a velmi poeticky řečeno se nad Ním uzavře hladina... A nad ní se bude vznášet tentýž Boží Duch, který se vznášel nad vodami (Gn 1,2)... a tentýž Boží duch přijde ke slovu třetího dne. A vstoupí po čase do srdcí učedníků a křesťanů a dost možná i těch, kteří se křesťany nenazývají a přesto žijí jako Kristovi následovníci... I když nám život Ježíše Krista leccos odkrývá, zůstává stále i tajemstvím.

Přesto i tato epizoda, ten obraz Ježíše s nohama v kalné vodě, který má vztyčenou hlavu a vidí nebesa otevřená (něco z Božích věcí) a slyší Boží ujištění, může mnohé napovědět. Nikdo z nás není Boží Syn, ale právě od Něj se učíme. Především důvěře. Právě k Němu skrze křest patříme, právě s Ním jsme Božími dětmi.

Vězíme v pandemii, únavě, nejistotě a všelijaké lidské bídě (tělesné, duševní i duchovní) a Ježíš se svým křtem staví vedle nás. Nevyděluje se, neodděluje, nezůstává pěkně čistý, ale stává se Bohem s námi a svou blízkostí nám pomáhá. Vstupuje do našeho života přecasto právě v jeho kalných a slabých chvílích. Ve chvílích, na které vůbec nejsme pyšní a za které se třeba i stydíme. A tím evangelium nekončí. Pokračuje. Nemusíme se v té špině plácet natož topit, nemusíme zůstat sami. Víme, že nebesa se otevírají a slyšíme Boží ujištění o tom, že na nás Bohu záleží stejně jako záleží otci na vlastních dětech. V tom je naše naděje.

Spolehněme se, že se k nám bude tajemná Boží moc snášet zlehka jako holubice. Máme po boku Božího syna, který moc dobře ví, jak to v životě chodí...

modlitba s vyznáním vin Pane Ježíši Kriste, nejsme vždycky dobrou vizitkou. Často svým životem ukazujeme spíš k sobě než k Tobě. Buď si myslíme, že nám svět leží u nohou a přestáváme být bližními nebo se nimráme ve svých pocitech a vinách a zapomínáme, že vedle nás žijí možná daleko potřebnější.

Děkujeme za epizodu o Tvém křtu, která nás učí vstupovat do slabostí, špíny, do toho, co se fakt nepovedlo s pokorou po bok druhých a nadějí na sílu od Boha do všech těch situací. Děkujeme za zázraky, které se dějí, když důvěra převáží pochybnost, když pokora a zdravá sebekritika zvítězí nad hrdostí a sebejistotou a soucit nad sebestředností. Amen

píseň 635 Tvá Pane láska

přímluvná modlitba v době pandemie

Kerry Weber, výkonná editorka celostátního týdeníku jezuitů America

Ježíši Kriste, ty's procházel městy a vesnicemi a „uzdravoval každou nemoc a každou chorobu“. Nemocní se uzdravovali na tvé slovo. Přijď nám na pomoc i teď, když je po celém světě rozšířen koronavirus, a dej nám zakoušet svou uzdravující lásku.

Uzdrav ty, kteří virem onemocněli. Ať mají dobrou zdravotní péči, která jim navrátí sílu a zdraví. Uzdrav nás ze strachu, který národům brání spolupracovat a bližním vzájemně si pomáhat.

Uzdrav nás z pýchy, s níž bychom se domnívali, že nemoc, která nezná hranic, se nás netýká. Ježíši Kriste, který vše uzdravuješ, zůstávej nám nablízku v této nejisté a smutné době.

Buď s těmi, kdo na virus zemřeli. Ať spočinou s tebou v tvém věčném pokoji. Buď s rodinami těch, kteří onemocněli nebo zemřeli. V jejich strachu a smutku buď s nimi a chraň je před nemocí a beznadějí. Ať zakusí tvůj pokoj.

Buď s lékaři, sestrami, výzkumníky a všemi zdravotníky, kteří se snaží všechny zasažené léčit a pomáhat jim, a sami se přitom vystavují riziku. Ty sám je ochraňuj je a dávej jim svůj pokoj.

Buď s těmi, kdo vedou národy. Dej jim prozíravost, aby jednali s láskou a skutečným zájmem o dobro lidí, kterým mají sloužit. Dej jim moudrost, aby věnovali prostředky na dlouhodobá řešení, která pomohou připravit se na podobné epidemie v budoucnosti a předcházet jim. Ať na nich spočine tvůj pokoj, když o něj na zemi společně usilují.

Ať už jsme doma nebo v cizině, ať je kolem nás trpících touto nemocí hodně nebo jen málo, Ježíši Kriste, zůstávej s námi. Buď s námi, když bojujeme o životy, a když je oplakáváme. Pomáhej nám vytrvat a být připraveni. Kéž naše úzkosti vystřídá tvůj pokoj. Ježíši Kriste, uzdrav nás. Amen

poslání 1 J 3,1

Hleďte, jak velikou lásku nám Otec daroval: byli jsme nazváni dětmi Božími, a jsme jimi. Proto jsme světu cizí, že nepoznal Boha.

požehnání 2 Te 2.16-17

Sám pak náš Pán Ježíš Kristus a Bůh náš Otec, který si nás zamiloval a ze své milosti nám dal věčné potěšení a dobrou naději, necht' povzbudí vaše srdce a dá vám sílu ke každému dobrému činu i slovu.

píseň 486 Svaté Boží požehnání